

Bruksela, 21 stycznia 2015 r.
(OR. en)

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2014/0079 (NLE)

5263/15
ADD 1 REV 1

PECHE 19

NOTA DO PUNKTU I/A

Od:	Sekretariat Generalny Rady
Do:	Komitet Stałych Przedstawicieli (część I)/Rada
Dotyczy:	Projekt decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Umowy między Unią Europejską a Republiką Seszeli w sprawie dostępu statków rybackich pływających pod banderą Seszeli do wód i morskich zasobów biologicznych Majotty, podlegających jurysdykcji Unii Europejskiej – <i>Przyjęcie</i>

Oświadczenie Komisji

Na mocy wyroku z dnia 24 listopada 2014 r. w sprawach połączonych C-103/12 i C-165/12 (Parlament Europejski i Komisja przeciwko Radzie) Trybunał Sprawiedliwości stwierdził nieważność decyzji Rady 2012/19/UE z dnia 16 grudnia 2011 r. dotyczącej deklaracji w sprawie przyznania uprawnień do połowów na wodach UE w wyłącznej strefie ekonomicznej u wybrzeży Gujany Francuskiej wenezuelskim statkom rybackim. Trybunał Sprawiedliwości jasno potwierdził, że decyzje odnoszące się do zawierania zewnętrznych umów w sprawie rybołówstwa w pełni wchodzą w zakres stosowania art. 43 ust. 2 TFUE (w związku z mającą zastosowanie procedurą określoną w art. 218 TFUE, to jest, w odniesieniu do decyzji dotyczących zawarcia, art. 218 ust. 6 lit. a) pkt (v)), i odrzucił stanowisko, zgodnie z którym decyzje tego rodzaju mogą wchodzić w zakres stosowania art. 43 ust. 3 TFUE.

Dlatego, w związku z decyzją o zawarciu z Republiką Seszeli umowy w sprawie połowów w wodach wokół Majotty, Komisja wyraża ubolewanie z powodu wprowadzonej przez Radę zmiany podstawy prawnej z art. 43 ust. 2 w związku z art. 218 ust. 6 lit. a) i ust. 7 TFUE na art. 43 (bez wymieniania ustępu) w związku z art. 218 ust. 6 lit. a) i ust. 7 TFUE.

Oświadczenie Rady

Rada nie zgadza się ze stwierdzeniem Komisji, że z wyroku z dnia 24 listopada 2014 r. w sprawach połączonych C-103/12 i C-165/12 wynika, iż wszystkie decyzje w sprawie zawarcia zewnętrznych umów w sprawie rybołówstwa wchodzą w zakres stosowania art. 43 ust. 2 TFUE.

Rada uważa, że z tego wyroku nie można wyciągnąć takiego wniosku. Wybór podstawy prawnej dla unijnego aktu prawnego musi być oparty na obiektywnych czynnikach, które mogą zostać poddane kontroli sądowej; należą do nich w szczególności cel i treść danego aktu. W przypadku deklaracji Unii Europejskiej wobec Wenezueli Trybunał uznał, że celem deklaracji nie jest zapewnienie ustalenia i przydziału uprawnień do połowów. Jednakże przedmiotowa umowa zawiera istotny element, którym jest ustalenie uprawnień do połowów dla Seszeli na wodach Majotty.

A zatem z uwagi na cel i treść umowy, która obejmuje ustalenie i przydział uprawnień do połowów w rozumieniu art. 43 ust. 3 TFUE, w przypadku decyzji w sprawie zawarcia umowy właściwe jest ustalenie materialnej podstawy prawnej w postaci art. 43 TFUE jako całości.

Oświadczenie Zjednoczonego Królestwa

Zjednoczone Królestwo odnotowuje, że definicja „wód UE” w art. 2 lit. d) proponowanej umowy jest niejasna, a także niespójna z definicją „wód Unii” w art. 4 ust. 1 pkt 1) rozporządzenia podstawowego w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa (1380/2013). Ta druga definicja nie zawiera żadnego odniesienia do wód „podlegających jurysdykcji UE”, ale jasno określa, że wody Unii to wody „podlegające zwierzchnictwu lub jurysdykcji państw członkowskich”. To nie UE, lecz państwa członkowskie sprawują jurysdykcję na mocy Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza (UNCLOS). Zjednoczone Królestwo zauważa, że proponowana umowa nie może wprowadzać zmiany podziału kompetencji między UE a państwami członkowskimi. Definicja „wód UE” w proponowanej umowie powinna być spójna z definicją „wód Unii” w rozporządzeniu podstawowym w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa.
